

Odenses opståen

Kilde 2

Uddrag af Saxo: Gesta Danorum (Danernes bedrifter), der blev skrevet omkring 1200. Siden gik skriftet tabt, men bevaret i tryk på latin 1514.

[...]

På den tid var der en mand ved navn Odin, som over hele Europa falskelig ansås for en Gud [...]. Da han var borte, kom der en mand ved navn Midodin, af hvis undergerninger der gik stort ry, ret som han var udstyret med himlens nådegave. Han benyttede sig af lejligheden til at give sig ud for en Gud og hilde de vankundige sjæle i den ny overtros mørke og få dem til at yde ham guddommelig ære og tilbedelse. Han påstod, at når guderne var vrede eller følte sig krænkede, lod de sig ikke forsone ved, at man ofrede til dem alle under ét, hvilket han derfor forbød, men hver Gud skulle have sit særlige offer. Da Odin vendte tilbage, opgav Midodin sine trolddomskunster og flyede til Fyns Land for at skjule sig der, men folk der stimedede sammen og slog ham ihjel. Da han var død, kom det ret for dagen, hvilken skændig karl han var, thi enhver, som kom hans Grav nær, døde pludselig, og der stod sådan pest af ham efter døden, som om han vilde hævne sig på dem, der havde undlivet ham, at hans eftermæle næsten blev værre end det ry, han havde vundet i levende live. Landsens folk, som havde stor fortræd heraf, tog hans lig op af graven, huggede hovedet af det og jog en pæl igennem brystet på det, og det hjalp.